

Kötülüğe İyilikle Engel Olalım

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
...وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ
وَالْعَدْوَانِ...
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
خَيْرُكُمْ مَنْ يُرْجَى خَيْرُهُ وَيُؤْمَنُ شَرُّهُ وَشَرُّكُمْ مَنْ لَا يُرْجَى
خَيْرُهُ وَلَا يُؤْمَنُ شَرُّهُ.

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “...İyilik ve takvâ hususunda yardımlaşın, günah ve haksızlık yolunda yardımlaşmayın...”ⁱ

Okuduğum hadis-i şerifte ise Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Hayırlınız, kendisinden iyilik beklenen ve kötülüğünden emin olunandır. Şerliniz ise kendisinden iyilik beklenilmeyen ve kötülüğünden de emin olunmayandır.”ⁱⁱ

Kıymetli Müslümanlar!

Hayat rehberimiz Kur'an-ı Kerim, iyiliğin merkezine, imanı, ibadetleri ve güzel ahlakı yerleştirmiştir. İyilikte, takvada ve hayırda yarışmamızı, her türlü kötülükten uzak durmamızı emretmiştir. Böylelikle iyiliğin; duygu ve düşünceden söz ve davranışlara kadar hayatımızın her alanına yansımaları istemiştir. İyiliğin

yeryüzündeki en büyük temsilcisi Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s) ise, herkesin huzur içinde yaşayabileceği bir dünya inşa etmek için çalışmış, ümmetini de bu yönde çalışmaya teşvik etmiştir. Kin ve nefretin esiri olmuş gönülleri, merhametten yoksun vicdanları hikmetle, sevgiyle ve bilgiyle yoğurmuş, bütün insanlığa örnek olacak yeni bir medeniyet inşa etmiştir.

Değerli Müminler!

Gerçek iyiliğin özünde; Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitaba ve peygamberlere iman etmek vardır. Kulluk ve sorumluluk bilinciyle bir ömür geçirmek vardır. Bilgiyi, sevgiyi, duayı, hüznü ve derdi paylaşmak vardır. Şiddetin her çeşidinden uzak durmak; elimizi haramdan, dilimizi yalandan, kalbimizi öfke ve husumetten korumak vardır. Hâsılı; kendimize, ailemize, çevremize ve bütün yaratılmışlara sadece Rabbimizin rızasını umarak şefkat ve merhametle davranmak vardır.

Unutmayalım ki, yeryüzünü iyilik imar edecek, dünyayı yaşanılır hale iyiler getirecektir.

ⁱ Mâide, 5/2.

ⁱⁱ Tirmizî, Fiten, 76; İbn Hanbel, II, 368.